KEES POSTMA

DOEN ALS PETRUS

praktisch • inspirerend

MET VALLEN EN OPSTAAN ACHTER JEZUS AAN

I

VAN VISSER NAAR VOLGELING

1. PETRUS KRIJGT EEN NIEUWE NAAM

'De kern van christelijke zekerheid ligt niet in de mate waarin ons hart op God gericht is, maar in hoe onwankelbaar Zijn hart op ons gericht is.'

TIM KELLER

Hier op het Friese platteland heeft iedereen een bijnaam. Meestal niet de meest begeerlijke. Omwille van de gevoeligheid kan ik hier slechts een kleine selectie uit de doeken doen als voorbeeld. Let op! Dit zijn de bijnamen van de verschillende 'Jannen' die woonden in het dorp De Westereen (4000 inwoners):

Jan Bliksem – Jan Bobby – Jan Hennepie (waarschijnlijk hovenier) – Jan Hoeketoek – Jan Polly – Jan Fuhrer (mogelijk dominante persoonlijkheid) – Jan Stalin (idem) – Jan Oldtimer – Jan Plak – Jan Tuk – Jan Snor (mogelijk bevriend met Jan Fuhrer) – Jan Patat – Jan Rieteend – Jan Ford en Jan Lord. Dan laat ik de schunnigste nog achterwege.

What's in a name? zeggen de Engelsen. Deze uitdrukking komt uit het bekende toneelstuk van Romeo en Juliet. Romeo mag dan een Montague zijn, de aartsvijanden van de clan waar Juliet toe behoort – toch verandert het niks aan wie hij vanbinnen is, aldus de verliefde Juliet.

Petrus, de hoofdpersoon van dit boek, is een man die onder verschillende namen door het leven ging. In zijn eerste jaren was hij Simon, de zoon van Jona. Die naam hadden zijn ouders hem gegeven. Maar bij ons is hij met name bekend onder een andere naam. Als Johannes de Doper Jezus ziet lopen en de spijker op de kop slaat met zijn uitspraak: 'Zie daar, het Lam van God', wekt dit de interesse van zijn eigen volgelingen in zo'n mate dat zij besluiten Jezus te gaan volgen. Johannes had daar overigens geen moeite mee, hij wist donders goed dat hij het niet eens waard was om Jezus' veters te strikken. Ook Andreas, een broer van Simon, krijgt lucht van het feit dat er een bijzondere periode lijkt aan te breken voor Israël. Een tijd waar het volk al zo lang naar heeft uitgekeken. Als dit namelijk écht het lam is dat de zonden van de wereld weg gaat nemen, dan wil hij daar geen moment van missen. Ook hij besluit dus om Jezus te volgen en de eerste die hij deelgenoot wil maken van dit heuglijke feit is zijn broer Simon.

EN HIJ LEIDDE HEM TOT JEZUS. JEZUS KEEK HEM AAN EN ZEI: U BENT SIMON, DE ZOON VAN JONA; U ZULT KEFAS GENOEMD WORDEN, WAT VERTAALD WORDT [MET] PETRUS. (JOH. 1:43)

Deze Andreas komt nog een paar keer terug in het Johannesevangelie. Hij is bijvoorbeeld diegene die de jongen met de broden en vissen bij Jezus brengt en ook een aantal Griekssprekenden die nieuwsgierig zijn naar Jezus. Andreas wist wat hem te doen stond: mensen bij Jezus brengen. De eerste die hij bij Jezus bracht, is dus zijn broer, Simon, die de blik van Jezus

vangt. Ik vraag me trouwens af hoe het is om, als Petrus, op deze manier gadegeslagen te worden door Jezus. Was het een oogwenk of heeft Jezus hem zo lang in de ogen gekeken dat het een beetje ongemakkelijk begon te worden? Sommige mensen kunnen dat. Het voelt alsof ze dwars door je heen kijken en ze zijn altijd de laatsten die knipperen met hun ogen. Maar ik schat in dat het bij Jezus een prettige sensatie is geweest; wanneer de Volmaakte Liefde zelf je blik probeert te vangen, kan complete vrede niet uitblijven. Dat moet gesmaakt hebben naar meer.

Hier bij de eerste ontmoeting geeft Jezus Simon meteen een nieuwe naam. Dit klinkt misschien wat gek, maar het komt vaker voor in de Bijbel dat mensen op belangrijke momenten in hun leven een nieuwe naam krijgen. Zo prijkten er op een aantal oudtestamentische geboortekaartjes de namen Abram en Jakob, maar daar kon een streep doorheen toen ze voortaan als Abraham en Israël door het leven gingen, nadat de een geroepen werd om op weg te gaan naar een onbekende bestemming en de ander een robbertje met God geworsteld had. In tegenstelling tot de (bij)naamgeving op het Friese platteland krijgt Simon een stoere, sterke en hoopgevende bijnaam van Jezus. Petrus is de Griekse variant daarvan. Kefas, de Aramese. De betekenis is 'rots' of 'rotsblok'. Dat is wat Jezus in Petrus ziet, nadat Hij hem eens goed heeft bekeken. Bijzonder toch? Simon... of Petrus moet aangevoeld hebben dat hij hier in de aanwezigheid was van een bijzonder iemand. Als je de Bijbel een klein beetje kent, weet je dat het Jezus nog behoorlijk wat moeite heeft gekost om deze vloeibare, wispelturige volgeling Simon te veranderen in het massieve rotsblok dat Jezus voor ogen had. Petrus is, vanaf de eerste dag, Gods werk in uitvoe-

ring gebleven, net als jij en ik. Het mooie is dat wanneer Jezus aan iets begint, Hij het ook afmaakt.
Dit doet mij terugdenken aan een verhaal dat de ronde doet over de beeldhouwer Michelangelo. Een beeld van een paard sprak in het bijzonder tot de verbeelding van een van zijn bewonderaars. 'Hoe krijgt u het toch voor elkaar om uit zo'n homp steen zo'n prachtig mooi, gracieus paard te houwen?' zei de bewonderaar. Waarop Michelangelo nuchter antwoordde: 'Meneer, dat is niet heel moeilijk. Het paard zit al in het blok, het enige wat ik nog hoef te doen is de rest van de steen weghalen, zodat alleen het paard overblijft.'
Dat, lieve lezer, moet Jezus ook hebben gedacht toen Hij via Andreas een blik uitwisselde met zijn broer Simon. Die rots, dat is wat Jezus zag in Petrus. Het leven in relatie met Jezus, de hachelijke omstandigheden die zouden volgen en de groep onhandige volgelingen waar Petrus onderdeel van zou worden, zouden gebruikt worden als slijpstenen en pikhouwelen om die rots tevoorschijn te houwen, zodat er niks van de oude Simon over zou blijven en alleen Petrus nog zichtbaar zou zijn. Onthoud dit: Jezus weet van jou te maken wat Hij in jou heeft gelegd. Mensen kunnen van alles over je zeggen, je een gekke bijnaam geven of lacherig je onhandige pogingen om Jezus te volgen gadeslaan. Wat blijft én wat werkelijk waarde heeft, is wat God in jou ziet, wat Hij in jou heeft gelegd en wat Hij uiteindelijk van je heeft kunnen maken. Ik heb het rotsvaste vertrouwen dat Hij tot Zijn doel komt. In het leven van Petrus, maar ook in dat van ons. Dus blijf maar rustig liggen op de draaischijf van de pottenbakker of, zoals je wilt, laat je naar het atelier van de beeldhouwer tillen. Hij weet wat Hij doet.

2. PETRUS ONTVANGT EEN NIEUWE ROEPING

'Hoe dichter iemand bij God komt,
hoe meer hij zijn eigen zondigheid inziet.'
ROBERT MURRAY M'CHEYNE

Mijn vroegste herinnering aan vissen brengt mij terug naar het gehucht Kuikhorne. Daar, op een steenworp afstand van waar mijn vader geboren werd, sleet ik mijn basisschooldagen met vissen. Althans, als ik niet aan het voetballen was. Ik had de bamboehengel inmiddels ingeruild voor een werphengel en vandaag was de dag dat ik mijn nieuwe speeltje voor het eerst mocht testen. Helaas nam ik de term 'werphengel' iets te letterlijk en liet ik de hengel bij de eerste worp uit mijn handen glippen en kon ik onverrichter zake, zonder vis, weer naar huis. Op een of andere manier hebben we het ding toch weer op weten te duiken in het kanaal en heb ik er nog een aantal plezierige jaren aan beleefd.
Aan de oever van het meer van Gennesaret wordt de druk op Jezus, de in populariteit stijgende leraar, verder opgevoerd. De mensen willen graag het Woord van God horen en verdringen zich om binnen gehoorafstand te komen. Jezus ziet dat er twee boten aan de oever liggen en Hij besluit in de boot van Petrus te stappen. Op die manier heeft Hij een groter bereik en kan iedereen Hem zien en horen. Petrus zal niet in een heel goed humeur zijn geweest. Hij heeft de hele nacht zitten vissen,

maar niks gevangen. Als mij zoiets zou overkomen, dan zou ik de netten, de boot en mijn gereedschap meteen op Marktplaats zetten, maar Petrus is zijn netten aan het spoelen, zodat ze klaar zijn voor een volgende nacht vissen. Als je van de fiets valt, ga je er meteen weer op zitten, toch? Zo leer je het snelst. Petrus, een doorzetter pur sang, is niet voor één gat te vangen. Deze onverzettelijkheid is iets wat Jezus waarschijnlijk al zag toen Hij hem voor het eerst ontmoette en de rots ging noemen. Petrus wordt door Jezus achter de netten vandaan gehaald en gevraagd om een eindje van land te varen. Op die manier ontstaat er iets afstand tussen de enthousiaste menigte en Jezus, zodat laatstgenoemde zittend Zijn onderwijs kan vervolgen. Petrus doet wat hem door Jezus wordt opgedragen. Gehoorzaam zijn in kleine dingen is nog zo'n kenmerk waardoor je een rots in de branding bent in Gods wereld.

Als Jezus klaar is met het uitleggen van Gods Woord, geeft Hij Petrus een opdracht. Ik ben benieuwd wat Petrus' eerste gedachten zijn geweest naar aanleiding van Jezus' verzoek. Per slot van rekening was Jezus een timmerman; had Hij wel verstand van de visserij? Waarschijnlijk niet, moet Petrus gedacht hebben, omdat Jezus hem vraagt om op klaarlichte dag naar het diepe gedeelte te varen om daar opnieuw de netten uit te werpen. Iedereen met een beetje verstand van de visvangst wist dat de vis in dit meer gevangen moest worden in de nacht in het ondiepe gedeelte, niet overdag in de diepste diepten. Maar ook hier kiest Petrus weer het juiste. Als Jezus iets zegt, dan voer je dat uit, punt.

'Meester, wij hebben heel de nacht gewerkt en niets gevangen, maar op Uw woord zal ik het net uitwerpen,' antwoordt hij. Petrus neemt hiermee het risico door de aanwezige menigte

én zijn vakbroeders compleet voor gek te worden verklaard, maar toch doet hij wat Jezus zegt. De gevolgen laten zich raden, tenminste voor wie Jezus kent. Er wordt zo veel vis gevangen dat de ongetwijfeld sceptische mannen in de andere boot gewenkt moeten worden om mee te helpen, en zelfs dan dreigen beide boten te zinken, zo groot is de vangst! Petrus voelt instinctief aan dat bij het binnenhalen van al die vis, het Jezus niet te doen is om een gevulde maag voor de zeelieden, hun families en de rest van de regio, maar om iets diepers. Dit is niet een wonder gewoon omdat het kan, maar om iets te bereiken in het leven van de kijkers en toehoorders en in het bijzonder in het leven van Petrus. Met succes.

TOEN SIMON PETRUS [DAT] ZAG, VIEL HIJ NEER VOOR DE KNIEËN VAN JEZUS EN ZEI: HEERE, GA WEG VAN MIJ, WANT IK BEN EEN ZONDIG MENS. (LUK. 5:8)

Een bijzonder heftige reactie. Petrus wil niet dat Jezus verdwijnt omdat hij zijn visserskunsten betwijfelde, maar omdat hij hier voor het eerst diep onder de indruk raakt van wie Jezus werkelijk is. Als de profeet Jesaja bij zijn roeping onder de indruk raakt van de heiligheid van God zegt hij: *'Wee mij, want ik verga! Ik ben immers een man met onreine lippen.'* Mozes, leider van Israël, legt bij zijn roeping een vijfvoudige weigering aan Gods voeten, waarin hij aangeeft dat hij onbelangrijk, onwetend, ongeloofwaardig, onbekwaam en ten diepste onwillig is. De profeet Ezechiël wierp zichzelf ter aarde, omdat hij niet kon blijven staan bij de aanblik van Gods grootheid. De ervaring leert dat wanneer je God ziet, je dan ook jezelf ziet. Je bemerkt

dan dat je nogal schril afsteekt bij zo veel perfectie. Gods heiligheid impliceert je eigen zondigheid. Petrus beseft hier, getuige het feit dat hij Jezus aanspreekt met HEERE, dat Jezus meer is dan een opkomende leraar.

Als we willen doen als Petrus, zullen we onder de indruk moeten raken van Gods heiligheid en dan zullen we merken dat we van nature zijn als vissen op het droge; we schieten tekort. We voelen ons pas als vissen in het water, als we op de knieën gaan voor Jezus en onze eigen zondigheid belijden. Jezus ontsluit nog een reden voor Petrus waarom dit wonder, zo aan het begin van hun onderlinge verbondenheid, moest plaatsvinden. 'Wees niet bevreesd, van nu aan zult u mensen vangen' is Jezus' cryptische omschrijving. 'Petrus, zoals jij nu hier onder de indruk raakt van Mijn persoon, zo zullen ook anderen, door jouw toedoen, onder de indruk raken van wie God is en niet langer van wie zijzelf zijn. Zoals de netten bijna barsten en de boot bijna zinkt, zo zullen er in groten getale mensen tot geloof in Mij komen, door jouw nieuwe werk als visser van mensen.'

De boten komen ternauwernood aan land. Het wemelt van de vissen en de menigte vraagt zich af wat ze zojuist hebben zien gebeuren. Petrus en anderen weten genoeg. Ze laten alles achter en volgen Jezus. We hebben niet allemaal dezelfde roeping, die varieert op basis van wat Jezus in ons ziet en in ons heeft gelegd. Maar ons startpunt is wel hetzelfde. Wie onder de indruk raakt van Gods heiligheid en daarin zijn eigen beperktheid ziet, is bezig om een vis in het water te worden. Dus kom van het droge, werp jezelf in Zijn armen en laat alles achter om Hem te volgen.

3. PETRUS ZIET WONDERLIJKE DINGEN

'De hand die de melaatse aanraakte,
is dezelfde hand die het universum vasthoudt.'
ALISTAIR BEGG

Tijdens een wandeling in het bos krijgt mijn medewandelaar een verontrustend telefoontje, althans dat deed hij mij geloven. 'Kees, vrouwlief aan de lijn. Het is hommeles thuis. Ze zegt dat haar moeder boven in de slaapkamer in de vensterbank staat en dreigt naar beneden te springen!' Ik kijk ongelovig terug en zoek koortsachtig naar iets wat hem zou kunnen helpen of troosten. 'We moeten terug naar de auto, Kees. Ik ga er meteen heen, het schijnt dat ze zelf het raam niet openkrijgt,' kopte hij de grap binnen met een schaterlach. Ik zal je de rest van de schoonmoedergrappen besparen die ik, met name voor mijn bekering, allemaal gehoord heb. *'In elk grapje zit een kern van waarheid,'* zei een andere vriend ooit tegen mij, ik hoop dat dit voor deze grap niet gold.

Petrus was een familieman. Geen cowboy die alleen het avontuur zocht en met regelmaat zijn schepen achter zich verbrandde. Die luxe had hij niet. Hij was onderdeel van een goedlopend visserijbedrijf dat van vader op zoon werd overgedragen. Daar ga je niet lichtzinnig mee om. Bovendien was hij getrouwd, mogelijk met kinderen, en wanneer je trouwt, krijg je daar (meestal) automatisch een schoonmoeder bij. De zijne was ziek. Zo ziek dat ze aan bed gekluisterd was. Als we alle

getuigenverslagen van deze gebeurtenis van de evangelisten combineren, is het hoogstwaarschijnlijk dat Jezus, samen met anderen, na een bezoek aan de plaatselijke synagoge, op verzoek van Andreas en Petrus mee teruggaat naar hun huis om schoonmoeder te bezoeken. Vrouwen stonden in die dagen niet bepaald in hoog aanzien en ik waag te betwijfelen of Petrus een Farizeeër bereid zou hebben gevonden om mee naar zijn huis te gaan. Jezus deed het wel, daar kon je van op aan. Hij was anders dan de zittende religieuze macht van Zijn dagen. We kunnen er gerust van uitgaan dat Petrus bescheiden woonde. Vaak woonden vissers in een soort rijtjeshuizen, in een vierkant, met in het midden een binnenplaats. De woning van Petrus' schoonmoeder moet een klein vissershuisje zijn geweest, want meteen bij binnenkomst ziet Jezus haar op bed liggen. Ze lijdt niet aan een gewoon griepje. Evangelieschrijver Lukas, die arts van beroep is, dus hij kan het weten, omschrijft het als een zware koorts. Mogelijk levensbedreigend. Geen wonder dat Jezus is gevraagd om mee te komen.
Even een zijweggetje. Ik vraag mij af hoe Petrus' vrouw zich eigenlijk heeft gevoeld in die dagen. Zou ze ook weleens het gevoel hebben gehad dat het offer dat zij moest brengen te groot was? Haar man raakt in de ban van een wonderdoener uit Galilea, die plots ten tonele verschijnt, en laat alles achter om Hem te volgen. Her en der een protest van haar kant zou ik mij best voor kunnen stellen. Ook van zijn ouders, die hun zoon zo nu en dan moeten missen in het familiebedrijf als hij weer onderweg is met Jezus. Of waren zij ook in de ban van Jezus? Met haar man veel onderweg, was de hulp van haar moeder onontbeerlijk. Zou God haar eigen moeder nu ook nog van haar weg gaan nemen? Zover zou het niet komen:

EN HIJ RAAKTE HAAR HAND AAN EN DE KOORTS VERLIET HAAR; EN ZIJ STOND OP EN DIENDE HEN. (MAT. 8:15)

Met deze daad laat Jezus zien dat Hij macht heeft om ziekte te genezen én dat Hij ook zorgdraagt voor de familie van Zijn volgelingen. Het aanraken van iemand met koorts was trouwens verboden in de Joodse traditie; Jezus laat zien dat alles anders gaat worden nu Hij is gekomen. De religieuze kaarten worden opnieuw geschud en her en der zal Jezus de gevestigde orde flink tegen de haren in strijken. Als ik ziek ben en de koorts eindelijk daalt, blijf ik nog wel een aantal dagen wat aanrommelen. Mijn vrouw zegt dan dat dit komt doordat ik geveld was door de mannengriep. Ik weet nog steeds niet wat ze daarmee bedoelt. Bij Petrus' schoonmoeder zien we echter een direct, compleet en volledig herstel. Ze blijft niet nog een dagje in bed om goed uit te rusten, maar staat meteen op om haar genezer en haar zoon en anderen te bedienen. Als Jezus iets doet, dan doet Hij het compleet.

Doen als Petrus betekent dat je zowel de modder als het goud in je leven aan de voeten van Jezus legt en Hem uitnodigt om dat te gaan doen wat Hij alleen kan. Je zult gaan merken dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn. Er gebeurt hier nog iets anders. De tamtam gaat al vrij snel rond dat Petrus' schoonmoeder miraculeus weer op beide benen staat, en het duurt niet lang of het zal duidelijk worden dat zij de eerste van velen is geworden. Men wacht nog tot zonsondergang, want genezen op de sabbat was nogal discutabel, maar als de schemer dan eindelijk valt, verzamelen talloze mensen die bevrijding en genezing nodig hebben zich rondom Jezus. Jezus levert. Omdat

Petrus de vrijmoedigheid nam om Jezus uit te nodigen bij hem thuis, ontstond er een sneeuwbaleffect van prachtige dingen. Bij het proeven van zo veel vreugde en herstel verbleekt het harde gelag vanwege al die flauwe schoonmoedergrappen als sneeuw voor de zon.

4. PETRUS LEERT WAT HET IS OM TE VERGEVEN

'Het is moeilijk om boos op iemand te blijven als je voor hem of haar bidt.'

TIM KELLER

Petrus is al een tijdje onderweg met Jezus. Niet alleen met Jezus, maar ook met de andere elf discipelen. Jezus had er namelijk twaalf gekozen om met Hem te zijn. Alleen met Jezus zijn is vaak prettig, maar met anderen hetzelfde doen maakt het tot een moeilijke exercitie. Ik weet niet hoe het jou vergaat, maar in elke groep mensen zitten er toch een aantal waar je net iets minder sympathie voor op kunt brengen. Hun stemgeluid staat je niet aan, ze komen altijd met de 'ja, maar'-vraag aanzetten bij een van je briljante ideeën, of ze likken hun vingers luidruchtig af nadat ze die vinger net door de opschuimmelk van hun cappuccino hebben gehaald (ik verzin dit niet). Zoals iemand in onze kerk ooit tegen mij zei: 'Vette vis en logés blijven slechts drie dagen goed.' Petrus en de zijnen trokken ruim drie jaar met Jezus op. Het is dan ook niet vreemd dat het her en der weleens schuurde en tot conflicten kwam. Petrus, haantje-de-voorste, besluit de knuppel maar eens in het hoenderhok te gooien:

TOEN KWAM PETRUS NAAR HEM TOE EN ZEI: HEERE, HOEVEEL KEER ZAL MIJN BROEDER TEGEN MIJ ZONDIGEN EN IK HEM VERGEVEN? TOT ZEVENMAAL TOE? (MAT. 18:21)

Natuurlijk wist Petrus inmiddels dat wie de mensen hun overtredingen vergeeft, zelf ook vergeven zal worden. En wie dat niet richting zijn medemens doet, heeft bij God ook een rekening die blijft openstaan. Daar heeft Jezus al met de twaalf over gesproken. Maar hoever kun je gaan, waar leg je eigenlijk de grens rond vergeving? De vraag van Petrus klinkt ons misschien wat onaardig in de oren, maar hij is zeker legitiem. Een toonaangevende rabbijnse traditie leerde het volgende: 'Als iemand een overtreding begaat, dan is er vergeving voor de eerste, tweede en derde overtreding. De vierde overtreding zal hem niet vergeven worden.' Petrus gaat al lang genoeg met Jezus om, om te weten dat Jezus anders is. Bij Hem zal vast meer dan het dubbele vergeven worden. Zevenmaal misschien? Maar dan moet het ook wel een keertje ophouden, moet Petrus gedacht hebben. Je kunt niet aan de gang blijven. Wie niet horen wil, moet ook maar eens een keer voelen. Misschien had hij in zijn binnenzak wel een lijstje geturfd met namen van de andere discipelen en hun bijbehorende overtredingen. Er zullen er vast een paar in zijn gevarenzone gezeten hebben, dat kan niet anders wanneer je zo intensief met elkaar optrekt. Jezus gaat niet mee in Petrus' telraam van vergeving. Dat is maar goed ook, want later in zijn leven zou Petrus het nogal bont maken en flink door het stof moeten en dan is het heerlijk om te weten dat vergeving geen maat kent. Want dat is wat Jezus hier zegt. Jezus zei tegen hem: Ik zeg u: niet tot

zevenmaal, maar tot zeventig maal zeven[maal] (Mat. 18:22). Ik vraag me af of Petrus in eerste instantie ook nog stiekem een rekensommetje heeft gemaakt. 'Aha, dus 490 keer vergeven en daarna is het mijn beurt!' Of zou hij meteen begrepen hebben dat Jezus hier sprak over onbeperkte goedheid die onder Zijn volgelingen zou moeten heersen? Het lijstje met geturfde overtredingen kon in ieder geval de prullenbak in!

Mijn jongste zoon van 13 is op dit moment aan het bingewatchen. Geen heftige sciencefiction, thrillers of horror. Nee, hij zit op dit moment in seizoen 11 van het EO-programma *De Verandering*. Op een keer kijken we samen de aflevering waarin Ina Groot haar verhaal doet. Ze vertelt hoe ze haar vader kon vergeven die haar jarenlang misbruikte, haar lieve hondje voor haar kinderogen doodschoot en een spoor van vernieling achterliet in haar leven. In een bijzondere droom laat God haar zien wat haar te doen staat. Ze vindt, door God, de kracht om haar vader te vergeven en staat, met haar eigen zoontje, onaangekondigd bij hem op de stoep. Als hij de deur opendoet en zijn dochter na jaren weer in de ogen kijkt, zakt hij in elkaar van wroeging, opnieuw beseffend wat hij de kleine en grote Ina allemaal heeft aangedaan.

Wat als Ina was gaan tellen? Dan was ze niet alleen de zevenmaal, maar ook de vierhonderdnegentigmaal allang gepasseerd. Voor Petrus zou ongetwijfeld hetzelfde gaan gelden. Als mensen kwetsen we nu eenmaal anderen en worden we zelf gekwetst. We zijn soms de druppel op de gloeiende plaat, maar ook weleens de druppel die de emmer doet overlopen. We lijden, zelfs als groep volgelingen van Jezus, onderweg zo nu en dan aan elkaar. Doen als Petrus betekent deze radicale en vernieuwende kijk op vergeving in de praktijk brengen. Laten

we God vergeving vragen wanneer we merken dat we ons geïnternaliseerde telraam er weer bij pakken. Gooi je lijstjes in de prullenbak en vergeef gul, en als dat moeilijk is, vraag God dan maar om raad en advies. Petrus is je erin voorgegaan en hij ontving een antwoord dat hem ongetwijfeld veel wrok, woede en bitterheid heeft bespaard.

VOLG HET LEVEN VAN PETRUS, JEZUS' MEEST ONSTUIMIGE VOLGELING

In *Doen als Petrus* neemt Kees Postma je in korte, prikkelende hoofdstukken mee in het leven en de woorden van Petrus: van zoekende visser tot steunpilaar van de eerste gemeente. Met scherpe observaties, herkenbare anekdotes en concrete adviezen laat dit boek zien dat God geen volmaakte mensen nodig heeft, maar gewone mensen met twijfels en tekortkomingen. De reflectievragen bij ieder hoofdstuk helpen je om Petrus' verhaal naast je eigen leven te leggen. Een eerlijk en hoopvol boek voor iedereen die weleens opgelucht denkt: gelukkig, hij dus ook.

Doen als Petrus is het tweede deel in de serie 'Doen als ...' over bijbelse personages.

Kees Postma is spreker en schrijver. Hij woont in Friesland samen met zijn vrouw en kinderen. Van zijn hand verscheen eerder *Doen als Jezus* en de serie over predikant David Keizer.
www.keespostma.com

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 707 ISBN 978 90 4354 563 1
9 789043 545631

www.kokboekencentrum.nl